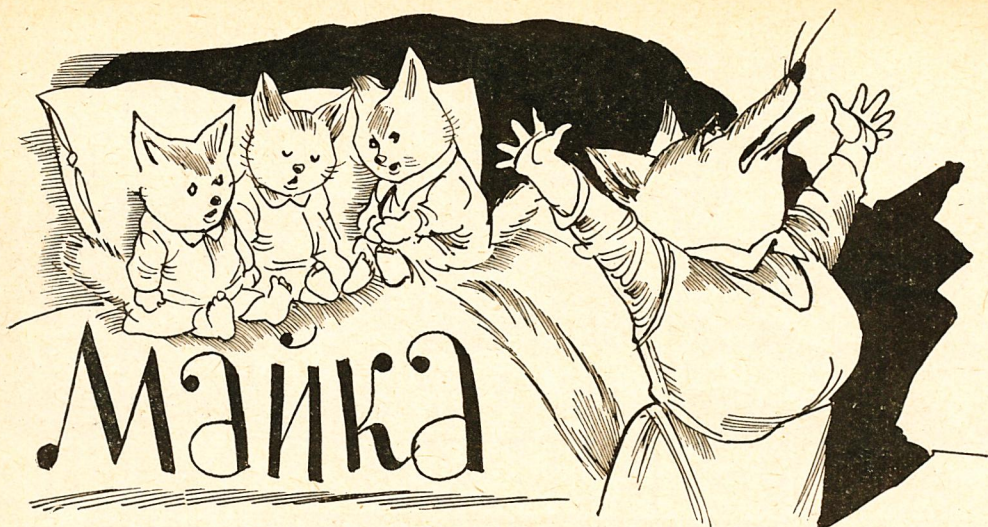

Хитруша Лисана се втурна тичешкомъ въ жилището си, наведе се надъ леглото, раздруса сънливитѣ лисичета и загълча сърдито:

— Колко пжти съмъ казвала да не играете предъ дупката, когато е кално. Стжпкитѣ ви се отпечатватъ, и по тѣхъ лошитѣ хора ще откриятъ кжщата ни. Ето нà. Между вашитѣ стжпки виждамъ стжпки нахрѣтка. Боже, Боже! Ами сега? Още утре ще ни намѣрятъ!

— Ами, мамичко, — осмѣли се да възрази най-глезеното, което затърка очи съ лапичката си, — не можемъ ли да избѣгаме още тази нощъ? Да си намѣримъ друга кжщичка, по-скришна.

— Докато намѣря кжща, докато ви пренесе, ще съмне.

Лисана пакъ отчаяно закърши ржце. Излѣзе повторно да разгледа стжпкитѣ.

— Нѣма съмнение, — като на себе си забѣбра тя. — Идвали сж. По-надолу личатъ и човѣшки стжпки. Утре сж тука, знамъ. Слушайте! — обърна се тя къмъ децата и ги заплаши съ прѣстъ, — лѣгайте и никой да не мърда! Чухте ли? Кое не слуша, ще го оставя на ловеца и лошото куче. Азъ отивамъ да намѣря кжща.

Лисана грижливо покри децата и хукна въ тъмнината.

Спомни си, че на отсрещния ридъ въ гората имаше язовична дупка. Тя напоследъкъ правѣше опити да изгони омразния саможивко. Но той бѣше твърдоглавъ и опасенъ. Трѣбваше да го издебне, когато не е въ дупката и му я отнеме. Да варди отвѣнъ цѣла нощъ — нѣмаше време за губене.

Както тичаше улисана въ нерадостни мисли, блѣсна предния си кракъ въ нѣщо твърдо.